

РЕШЕНИЕ

№ 5881

гр. София, 21.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4253** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, вх. № 17194/05.05.2023 г. по описа на съда, изпратена на 04.05.2023г. чрез Система за сигурно електронно връчване, изменена с молба вх. № 44784/13.12.2023 г. на „А Логистикс“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н С., [улица], ет. партер, представлявано от управителя Г. А. Т., чрез представител по пълномощие адв. Л. Ч. срещу Националната агенция за приходите, с която се претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, както следва:

г. 1. сумата от 1 103.85 лв., представляваща имуществени вреди от платен адвокатски хонорар за подаване на възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу Ревизионен доклад № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г., издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С., ведно със законната лихва от датата на изпращане на исковата молба по електронен път (04.05.2023 г.) до окончателно изплащане на главницата;

г. 2. сумата от 1 124 лв., представляваща имуществени вреди от платен адвокатски хонорар за производството по обжалване на Ревизионен акт

№ Р-22221717004668.091-001/07.02.2018 г. издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С. пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., ведно за законната лихва от датата на изпращане на ИМ по електронен път

(04.05.2023 г.) до окончателното изплащане на главницата;

т. 3. сумата от 678.26 лв., представляваща законната лихва върху главницата от 2 227.85 лв. (представляваща сбор от главниците от 1 103.85 лв. и от 1 124 лв. по т. 1 и т. 2), дължима за периода от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително;

т. 4. сумата от 1 240.92 лв./съобразно допуснатото изменение на размера иска/, частично от сумата от 1 470.29 лв., представляваща имуществени вреди от платен адвокатски хонорар за производството по обжалване на Ревизионен акт № Р-22002218003087.091-001/24.01.2019 г., издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С., пред директора на дирекция „ОДОП“- С., ведно със законната лихва от датата на изпращане на исковата молба по електронен път (04.05.2023 г.) до окончателното изплащане на главницата;

т. 5. сумата от 383.52 лв./ съобразно допуснатото изменение на размера иска/, представляваща законна лихва върху главницата от 1 240.92 лв., която законна лихва е дължима за периода от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително;

т. 6. сумата от 350 лв., представляваща имуществени вреди от платен адвокатски хонорар за производството по обжалване на Акт за прихващане или възстановяване № П-222214199135383-004-001/20.08.2019 г., издаден от посочените в акта органи по приходите към ТД на НАП-С., в частта за лихвите при директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., ведно със законната лихва от датата на изпращане на исковата молба по електронен път (04.05.2023 г.) до окончателното изплащане на главницата;

т. 7. сумата от 106.57 лв., представляваща законна лихва върху главницата от 350 лв., която законна лихва е дължима за периода от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително.

В исковата молба се твърди, че горепосочените имуществени вреди са причинени от незаконосъобразни и отменени ИАА, издадени от посочените в тях органи на НАП. Моли за уважаване на исковата молба в цялост и присъждане на направените по делото разноски.

Ищецът редовно уведомен, се представлява от адв. Л. Ч., който поддържа иска. Претендира разноски по списък по чл.80 ГПК/л.320/.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител юрк. Д. Н., в писмен отговор изразява становище за допустимост, но неоснователност и недоказаност на исковите претенции. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение, в размер на 500 лв.

Ответникът- НАП, редовно уведомен, се представлява от гл. юрк. Н., която моли да бъде отхвърлена предявената искова молба, като недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение .

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че предявената искова претенция по ЗОДОВ за имуществени вреди за основателна и доказана.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221717003668-020-001/13.06.2017 г., изменена със заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221717003668-020-002/14.09.2017 г., изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22221717003668-020-003/20.09.2017 г., изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № № Р-22221717003668-020-004/04.10.2017 г., е била извършена ревизия на ищцовото

дружество за определяне на задължения по Закона за данък върху добавената стойност, за периода от 01.02.2014 г. до 31.05.2017 г.

В резултат на ревизията е съставен ревизионен доклад № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г., като на дружеството е отказано право на данъчен кредит по фактури от деклариран доставчик „Хандел България Груп“ ЕООД, в размер на 18 664.15 лв., на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС и са определени задължения в размер на 9 432.63 лв. главница и лихви 899.56 лв. В срок срещу РД е подадено възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК от „А Логистикс“ ЕООД, чрез адвокатско дружество „Д. и Д.“, БУЛСТАТ[ЕИК], с което е сключен договор за правна защита и съдействие от 10.01.2018 г., както и анекс към него от 12.01.2018г., с предмет оказване на правна защита и съдействие изразяващи се в подаване на възражение срещу посочения РД, за което съобразно обжалвания материален интерес е договорено и заплатено по банков път адвокатско възнаграждение в размер на 840 + 283.85 лв. или общо ищцовото дружество е заплатило сума та 1123,85 лв. /л.198 -л.201/.

С Ревизионен акт № Р-22221717003668-091-001/07.02.2018 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С., е оставено без уважение възражението по чл. 117, ал. 5 ДОПК. РА е обжалван от дружеството пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., чрез адвокатско дружество „Д. и Д.“, БУЛСТАТ[ЕИК], с което е сключен договор за правна защита и съдействие от 21.02.2018 г., с предмет оказване на правна защита и съдействие изразяващи се в подаване на възражение срещу посочения РА, за което е заплатило адвокатски хонорар в размер на 1 124 лв. изплатен по банков път./ л. 232-л.234/.

С Решение № 617 от 04.05.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП- С. РА от 07.02.2018 г. е отменен изцяло РА и е върната преписката за извършване на повторна ревизия.

На следващо място, съдът установи, че с Ревизионен акт № Р-22002218003087-091-001/24.01.2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С. са установени задължения по ЗДДС и лихви на дружеството за данъчни периоди от м. 08.2016 г. до м. 10.2016 г., вкл. и за м. 04. и м. 05.2017 г. РА е обжалван от дружеството пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., чрез адвокатско дружество „Д. и Д.“, БУЛСТАТ[ЕИК], с което е сключен договор за правна защита и съдействие от 21.02.2018 г. с предмет оказване на правна защита и съдействие изразяващи се в подаване на възражение срещу посочения РА, за което е заплатило адвокатски хонорар в размер на 1470.29 лв., изплатено по банков път./л.273-л.276/

С Решение № 1258 от 22.09.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., Ревизионен акт № Р-22002218003087-091-001/24.01.2019 г. е отменен в частта, в която са установени данъчни задължения по ЗДДС и съответните лихви на дружеството за данъчни периоди м. 08.2016 г. до м. 10.2016 г. вкл., като е потвърден в частта, в която са установени данъчни задължения по ЗДДС и лихви на дружеството за данъчни периоди от м. 04.2017 г. и м. 05.2017 г.

На следващо място, съдът установи още, че след частичната отмяна на посочения Ревизионен акт № Р-22002218003087-091-001/24.01.2019 г. е възложена данъчна проверка, която е приключила с Акт за прихващане или възстановяване (А.) № П-22221419135383-004-001/20.08.2019 г., издаден от орган по приходите на ТД на НАП-С., като с него са възстановени сумите, незаконосъобразно събрани чрез

прихващане въз основа на отменената част от РА от 24.01.2019 г. Този А. е обжалван пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., чрез адвокатско дружество „Д. и Д.“, БУЛСТАТ[ЕИК], с което е сключен договор за правна защита и съдействие от 02.09.2019 г., с предмет оказване на правна защита и съдействие в производството по обжалване на посочения А. пред директора на дирекция „ОДОП“ С. в частта за лихвите, за което е заплатило адвокатски хонорар в размер на 350 лв. изплатено по банков път./л.308-л.311/

А. е отменен с Решение № 1874/06.11.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С. в оспорената от ищеца част на определените лихви за възстановяване в размер на 566.07лв.и преписката е върната на органа по приходите за извършване на повторна проверка и определяне на размера на законните лихви по чл. 129, ал. 6 ДОПК, съгласно задължителните указания, дадени в мотивите на решението.

От приетата по делото справка/л.359/ от „Обединена българска банка“ ЦУ,с рег. № ИД-10940/10.04.2024г за входящи преводи, с наредител ищеца „А Лигистикс“ ЕООД по сметки на Адвокатско дружество „Д. и Д.“ЕИК [ЕГН] и адв. К. В. Д.,ЕГН [ЕГН] се установиха претендираните от ищеца и наредени от него суми суми в размер на 840 лв., на 12.01.2018г. за подаване на възражение срещу РД № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г;сума в размер на 283.85 лв. наредена на 20.02.2018г. за възражение срещу РД № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г.; сума в размер на 1 120лв., наредена на 11.05.2018г. за подаване на жалба до директора на дирекция „ОДОП“ С. срещу РА 22221717003668-091-001/07.02.2018г.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявената искова молба е процесуално допустима по реда на чл. 204, ал. 1 вр. чл. 203 АПК, като подадена при наличие на правен интерес, от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи суми, които са заплатени за предоставени адвокатски услуги за правно съдействие, представителство, защита и възнаграждение в производства по реда на чл. 152 и сл. ДОПК и в резултат на отменен Ревизионен акт № Р-22221717003668-091-001/07.02.2018 г., частично отменен Ревизионен акт № Р-22002218003087-091-001/24.01.2019 г. и отменен Акт за прихващане или възстановяване (А.) № П-22221419135383-004-001/20.08.2019 г.,издадени от органи по приходите в ТД на НАП С., с решения на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. срещу надлежен ответник – Националната агенция по приходите/НАП/, който съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С..

Действително длъжностните лица, съставили ревизионния доклад и издали ревизионните актове и А. са служители на ТД на НАП-С., но ТД на НАП не е юридическо лице. Съгласно чл. 19, ал. 1 и 2 от ЗНАП Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като тези обезщетения може да се искат след тяхната отмяна, а според ал.3 отговорността на агенцията обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок по чл. 110 ЗЗД, от влизане

в сила на Решение № 617 от 04.05.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП- С., с което е отменен РА № Р-22221717003668-091-001/07.02.2018 г. Исковата молба е депозирана до съда по електронен път на 04.05.2023г.

Разгледана по същество, исковата молба е частично основателна.

Съобразно установените в чл. 19 ЗНАП правила агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им. Обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия може да бъдат претендирани след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на НАП или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 ЗОДОВ.

По отношение на исковата претенция по т. 1, т. 2 и т. 3 от исковата молба, касаеща платените адвокатски възнаграждения по обжалване на Ревизионен доклад № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г. и в следствие на издадения Ревизионен акт № Р-22221717003668-091-001/07.02.2018 г., издадени от органи на ТД на НАП-С., съдът счита, че в случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразен ревизионен акт, който акт е отменен в хода на развилото се обжалване по административен ред. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

При това положение съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно чл. 154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищцовото дружество е това, което следва да докаже, чрез провеждане на пълно и главно доказване със съответните процесуални способности,

настъпването на твърдените имуществени вреди, причинната връзка между тях и отменения административен акт, размера на вредите.

Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по обжалване на ревизионни актове по административен ред. Единственият път за защита на лицата е исковото производство по ЗОДОВ. Дискусионният момент е дали е налице причинно-следствена връзка между незаконосъобразния ревизионен акт и направените от ищеца разноски за адвокатска защита, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни и възнаграждението се изплаща въз основа на договор между ищеца и адвоката.

АССГ преценява като основателна претенцията за обезщетяване на претърпени вреди от направените разноски за адвокатска защита в производството пред директора на Д“ОДОП“ С.. Обжалването е иницирано от ищцовото дружество във връзка със защитата му срещу РД в последствие издадения въз основа на него РА, от служители на ТД на НАП С., пред решаващ орган в администрацията на ответника директора на дирекция „ОДОП“ С.. По арг. на чл. 155 ал.1 от ДОПК обжалването на РА по административен ред е задължително, а не алтернативно – РА не може да бъде обжалван пред съда, ако не е бил обжалван пред съответната Д“ОДОП“. Правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица, и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля за договаряне на ищеца. Противното означава да се ограничи правото на защита посредством липса на възможност да се възстановяват разноските за защитата. Разпоредбата на чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, ратифицирана със закон, приет на 31 юли 1992 г., ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г., регламентира правото на ефективни правни средства за защита: Всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти.

Съдът намира, че е налице пряка и непосредствена връзка между отменения като незаконосъобразен административен акт и причинената вреда. Съдът намира, че ищцовото дружество не би заплатило адвокатско възнаграждение и това нямаше да представлява вреда, ако не бе издаден незаконосъобразният РА. Независимо че липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на ищеца вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е породено от издаването на незаконосъобразния РА. Фактът, че адвокатската защита не е задължителна, не влече по необходимост и извод, че страната няма право да ангажира свой адвокат, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения незаконосъобразен ревизионен акт. В съдебната практика е прието, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. От друга страна така сторените разноски няма как да бъдат обезщетени предвид липсата на специален ред за това.

Нормата на чл. 17, ал. 6 ДОПК определя, че задължените лица имат право на

обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Същото е определено и в нормата на чл. 19, ал.2 ЗНАП.

Съдът намира, че е налице причинена вреда, подлежаща на обезщетяване по отношение на сторените разноски в производството по издаване на Ревизионен доклад № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г. и на РА Ревизионен акт № Р-22221717003668-091-001/07.02.2018 г и за обжалването му по административен ред. При съвкупната преценка на доказателствата по делото следва извод, че в производството по защита срещу незаконосъобразния РА от страна на ищцовото дружество са използвани адвокатски услуги, помощ и съдействие, за което от негова страна е заплатено съответното възнаграждение. В тази връзка е безспорно по делото, че от издаването на незаконосъобразния Ревизионен акт № Р-22221717003668-091-001/07.02.2018 г. ищцовото дружество е претърпяло вреди, изразяващи се в сторени разноски за адвокатско възнаграждение в ревизионното производство и в хода на административното оспорване на ревизионния акт пред ДОДОП-гр.С..

По размера :

Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г., постановено по тълк.дело № 6/2012 г. на ОСГТК, ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В сключения договор следва да бъде вписан начинът на плащане – ако плащането е извършено по банков път, задължително страната трябва да представи доказателства за това, а в случай че плащането е в брой, то тогава вписването за извършеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно доказателство, като има характер на разписка за получената сума. При така установеното съдът намира за безспорно доказано извършеното плащане по банков път общо на сумата 2247.85 лв., съгласно представените договори с приложени към същите платежни нареждания.

Видно от представения договор за правна защита и съдействие от 10.01.2018 г. (л. 198) и Анекс № 1/12.01.2018 г. (л. 199) към договора, същият е с предмет оказване на правна помощ, изразяваща се в подаване на възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу Ревизионен доклад № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г. издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С.. Договореното възнаграждение за договорените адвокатски услуги по договора и анекса съответно 840 лв. и 283.85 лв. са заплатени по банков път, за което са представени писмени доказателства (л. 200 и л. 201).

На следващо място видно от представения договор за правна защита и съдействие от 21.02.2018 г. (л. 233), същият е с предмет оказване на правна защита и съдействие в обжалване на Ревизионен акт № Р-22221717003668-091-001/07.02.2018 г., издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С.. Договореното възнаграждение за договорените адвокатски услуги по договора възлизат на сума в размер от 1 124 лв., които са заплатени по банков път, за което са представени доказателства – платежно нареждане (л. 234).

Във връзка с изложеното, безспорно посочените договори са изпълнени и предметът на адвокатската услуга е наличен, за услугите са заплатени договорените суми, които съставляват имуществена вреда за ревизираното дружество – ищец.

Независимо от изложеното съдът е обвързан от заявеното от ищеца в исковата молба

по т.1, с която се претендира сума в размер на 1103.85лв., който размер е по малък на установения като заплачен от ищеца адвокатски хонорар-1123.85лв. за подадено възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г. Ищецът не е направил своевременно в хода на съдебното производство искане по чл.214 ал.1 ГПК вр. чл.144АПК и съдът не следва да се произнася свръх заявения от същия петитум. Исковата претенция,по т.1 и т.2 следва да бъде уважена в общ размер на 2227.85лева.

На ищеца се дължи и законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата. Съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС ОСГК по тълк.дело № 3/2004 г., при незаконосъобразни административни актове началният момент на забавата и съответно дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е моментът на влизане в сила на решението, с което е отменен съответния незаконосъобразен административен акт. В процесния случай претенцията за законната лихва за забава е заявена от датата на подаване на исковата молба, при субсидиарно прилагане на чл. 86 ЗЗД. К. характер на лихвата върху обезщетението по ЗОДОВ не налага нейното предявяване да отговаря на изискванията в чл.129 ГПК за самостоятелен акцесорен иск, но е необходимо ищецът да я поиска като законна лихва, което е сторил в случая. Когато при иск за обезщетение по ЗОДОВ ищецът посочи, че претендира законна лихва от завеждане на исковата молба, тогава съдът е обвързан с искането му и ще е недопустимо да присъжда законната лихва от по-ранен момент - Решение № 54 от 13.06.2017 г. на ВКС по гр.дело № 2755/2016 г.

Основателността на главния иск за имуществените вреди обуславя и основателност на акцесорния такъв за присъждане на лихва по чл. 86 от ЗЗД, вр.§ 1 от ДР на ЗОДОВ върху така присъдената главница от 2 227.85 лв., в размер на 678.26 лв., считано от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително.

Предвид изложеното ответника НАП следва да бъде осъден да заплати на „А-ЛОГИСТИКС“ ЕООД обезщетение за имуществени вреди в общ размер на 2 227.85 лв., представляващи платен адвокатски хонорар за подаване на възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу Ревизионен доклад № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г. издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С. както и за производството по обжалване на Ревизионен акт № Р-22221717004668.091-001/07.02.2018 г. издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С. пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на изпращане на исковата молба по електронен път (04.05.2023 г.) до окончателно изплащане на задължението , както и сумата в размер от 678.26., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 2 227.85 лв. за периода от 03.05.2018 г. до 03.05.2023 г. включително.

По отношение на исковата претенция по т. 4 и т. 5 от исковата молба касаеща платените адвокатски възнаграждения по обжалване на издадения Ревизионен акт № Р-22002218003087-091-001/24.01.2019 г., от органи на ТД на НАП-С., съдът счита, че в случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразен ревизионен акт, който акт е частично отменен в хода на развилото се обжалване по административен ред. С Решение № 1258 от 22.09.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., Ревизионен акт № Р-22002218003087-091-001/24.01.2019 г. е отменен в частта, в която са установени данъчни задължения по ЗДДС и лихви на

дружеството за данъчни периоди м. 08.2016 г. до м. 10.2016 г. вкл., следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Видно от представения договор за правна защита и съдействие от 18.03.2019 г. (л. 273) същият е с предмет оказване на защита и съдействие, изразяваща се в обжалване на Ревизионен акт № Р-22002218003087-091-001/24.01.2019 г., издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С.. Договореното възнаграждение за договорените адвокатски услуги по договора възлизат съответно на сума в размер от 1 470.29 лв., които са заплатени по банков път, за което са представени доказателства – платежно нареждане (л. 274).

Безспорно е от доказателствата по делото е, че оспорения РА е отменен за сумата 9 749.75 лв., което е частично от цялата сума от 11 547.68 лв. за установени допълнителни задължения на ищцовото дружество по ЗДДС, която сума представлява 84.40 % от претендираната сума, поради което претендираното обезщетение за имуществени вреди по съразмерност следва да бъде 84.40 % от платеното адвокатско възнаграждение от 1 470.29 лв., а именно сумата в размер на 1 240.92 лв., както е претендирано и ищцовото дружество след допуснатото от съда изменение на размера на този иск.

Основателността на главния иск за имуществените вреди обуславя и основателност на акцесорния такъв за присъждане на лихва по чл. 86 от ЗЗД, вр. § 1 от ДР на ЗОДОВ върху така присъдената главница от 1 240.92 лв., в размер на 383.80 лв., считано от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително.

Предвид изложеното ответникът НАП следва да бъде осъден да заплати на „А-ЛОГИСТИКС“ ЕООД обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 240.92 лв., представляващи платен адвокатски хонорар за производството по обжалване на Ревизионен акт № Р-22002218003087.091-001/24.01.2019 г., издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С., пред директора на дирекция „ОДОП“-С., ведно със обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на изпращане на исковата молба по електронен път (04.05.2023 г.) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата, в размер от 383.82 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 1 240.92 лв., за периода от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително.

По отношение на исковата претенция по т. 6 и т. 7 касаеща сумата от 350 лв., представляваща имуществени вреди от платен адвокатски хонорар за производството по обжалване на Акт за прихващане или възстановяване № П-222214199135383-004-001/20.08.2019 г., издаден от орган по приходите към ТД на НАП-С., в частта за лихвите пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., ведно със законната лихва от датата на изпращане на исковата молба по електронен път (04.05.2023 г.) до окончателното изплащане на задължението, както и за сумата от 106.57 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законна лихва върху главницата от 350 лв., за периода от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително, е установено, че с Решение № 1874 от 06.11.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С. е отменен посочения А., в оспорената му част, като е указано на основание чл. 129, ал. 5, т. 2 ДОПК, органът по приходите да издаде нова резолюция за проверка и да бъде проведено производство за издаване на А. по реда на чл. 129, ал. 2, т. 2 ДОПК в 30 дневен срок от връчване на решението. В тази връзка, по делото няма данни за проведено ново производство по издаване на А., поради което не е налице влязъл в

сила АА. Съдът счита, че в случая по делото не е установена първата предпоставка – отменен като незаконосъобразен административен акт, производството не е приключило ,поради което ищецът не е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Предвид изложеното в тази част исковите претенции са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК(л. 320), с който е заявил разноски в размер на 825 лв., включващ заплатена държавна такса в размер на 25 лева и адвокатско възнаграждение -800 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.3 ответникът следва да заплати внесената от ищеца държавна такса в пълен размер /25,00 лв./ и разноските – за адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от иска – 727лв, или общо752 лв.

Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Ответникът в отговора на ИМ е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв.Искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се поддържа процесуалния представител на ответника, юрк. Н. и в о.з. на 24.04.2024г., когато е даден ход на устните състезания. Съгласно чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Съдът намира, че не следва да присъжда възнаграждението по реда на Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото ЗОДОВ, за разлика от ДОПК по данъчни дела, не препраща към нея. По препращането от ЗОДОВ към ЗПП и Наредбата за заплащане на правната помощ, приложение следва да намери чл. 24, изр.второ НЗПП, която предвижда по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Предвид обстоятелството, че ответникът активно е защитаван от юрисконсулт, който е изготвил писмен отговор на ИМ, се явява в проведените открити заседания, представя писмени доказателства и депозира писмени становища, както и поради обстоятелството, че делото е протекло в няколко открити заседания, полагащото се възнаграждение за ответника следва да се определи на 200 лв.

Така мотивиран , Административен съд-София град,20 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на „А- ЛОГИСТИКС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н С., [улица], ет. партер, обезщетение за имуществени вреди, в общ размер на 2227.85(две хиляди двеста двадесет и седем лева и 85 ст.)лева, представляващи платен адвокатски хонорар за подаване на възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу Ревизионен доклад № Р-22221717003668-092-001/15.11.2017 г.,

издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С., както и за производството по обжалване на Ревизионен акт № Р-22221717004668.091-001/07.02.2018 г. издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С. пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., ведно със обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата 2227.85 лв. от датата на изпращане на исковата молба по електронен път (04.05.2023 г.) до съда до окончателно изплащане на задълженията.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на „А- ЛОГИСТИКС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н С., [улица], ет. партер, обезщетение за забава в размер на законната лихва, в размер от 678.26 (шестстотин седемдесет и осем лева и 26 ст.) лева, върху главницата от 2 227.85 лв. ,за периода от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на „А- ЛОГИСТИКС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н С., [улица], ет. партер, обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 240.92 (хиляди двеста четиридесет лева и 92 ст.)лева, представляващи платен адвокатски хонорар за производството по обжалване на Ревизионен акт № Р-22002218003087.091-001/24.01.2019 г., издаден от посочените в него органи по приходите при ТД на НАП-С., пред директора на дирекция „ОДОП“- С., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на изпращане на исковата молба по електронен път (04.05.2023 г.) до съда до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на „А- ЛОГИСТИКС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н С., [улица], ет. партер, сумата в размер от 383.80 (триста осемдесет и три лева и 80 ст.) лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 1 240.92 лв.,за периода от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително.

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция на „А- ЛОГИСТИКС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н С., [улица], ет. партер, срещу Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 350 (триста и петдесет) лв., представляваща платен адвокатски хонорар за производството по обжалване на Акт за прихващане или възстановяване № П-222214199135383-004-001/20.08.2019 г., издаден от орган по приходите към ТД на НАП-С., в частта за лихвите пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., ведно със обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата 350 лева от датата на изпращане на исковата молба по електронен път (04.05.2023 г.) до окончателното изплащане на задължението , както и за сумата от 106.57 (сто и шест и 57 ст.) лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законна лихва върху главницата от 350 (триста и петдесет) лв., за периода от 03.05.2020 г. до 03.05.2023 г. включително, като неоснователен.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите, [населено място], [улица], да заплати на „А- ЛОГИСТИКС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н С., [улица], ет. партер, разноски по настоящото дело в общ размер на 752 лв. (седемстотин петдесет и два)лв., съобразно уважената част на иска.

ОСЪЖДА „А- ЛОГИСТИКС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н С., [улица], ет. партер, да заплати на Националната агенция по приходите, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело в размер на 200 лв. (двеста) лева.
Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ